

fyldigt Hensyn til de Indstillinger, som Udvalget havde gjort. Folketingsarbejdet er saaledes væsentlig blevet et Udvalgsarbejde. Med Hensyn til dette finder jeg det rigtigt at gentage, hvad der er bemærket i vor Erklæring, nemlig at Arbejdet i Udvalget lige fra første Færd har været ført med det Maal for Øje, at Lovforslaget, naar det gik fra Folketinget, maatte have det fulde Præg af Slutningsenighed mellem Folketinget og Justitsministeren. Dette er opnaaet. Der er Overensstemmelse mellem Justitsministeren og Udvalgets *Flertal* paa alle Punkter uden Undtagelse, og der er Overensstemmelse mellem det *hele* Udvalg og Justitsministeren næsten paa alle Punkter. Idet jeg nævner dette, føler jeg Trang til dertil at føje en Bemærkning om Overensstemmelsens Tilvejebringelse. Mange Gange har det naturligvis maattet staa saaledes, at det syntes, som Vanskelighederne vare vanskelige at komme over. Det er godt nok at have Villie til at komme til en Forstaaelse, men der hører ogsaa Evne dertil. Og jeg kan her under den offentlige Forhandling her i Tinget ikke tilbageholde Udtalelsen af levende Anerkendelse af den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister har ført Forhandlingerne med Udvalget. Om den højtærede Ministers omfattende Indsigt og Dydighed og om hans altid arbejdsfærdige Tanke er der jo ikke Anledning til her at tale. Men naar vi ere komne til et Resultat i Enighed over hele Linien, skyldes det ikke disse Egenskaber alene, men det skyldes dem kun i Forbindelse med den Aandsfrihed, hvormed den højtærede Minister altid har forhandlet med os, og som har bevirket, at vore Forhandlingers Veje — hvor afvigende vore Forslag end til Tider have været — aldrig ere blevne spærrede af Rethaveriets eller Fordommenes Bomme. Dette foruden de Egenskaber, som den højtærede Minister i øvrigt saa rigt er udrustet med til at lede Forhandlingen af denne vigtige Sag, bør erkendes som Forudsætningen for, at Forhandlingerne i Udvalget have kunnet føre til det Resultat, som nu foreligger. Udvalget har følt dette under sine Forhandlinger og har skattet det, og det vil findes naturligt, at jeg har ønsket, at Tinget her under den offentlige Forhandling skulde høre en Udtalelse derom.

Den kortfattede Erklæring, som Udvalget har afgivet til 3die Behandling, skal jeg ikke nærmere udvikle. Nu da vi ere blevne enige, anser jeg det ikke for rigtigt at optage Forhandling om tilbage-

lagte Stadier. Jeg holder mig altsaa til selve Indstillingerne, og af disse er det kun Indstillingerne under Nr. 1—7, Nr. 27—30, Nr. 36—37 og Ændringsforslaget til § 5 uden for Udvalgets Liste, som vedrører mit Ordførerskab. Af disse fremtræde de fleste ikke stillede som Udvalgsforslag, og jeg skal, indtil de ere begrundede af dem, der enten helt eller i alt Fald nærmest ere Forslagsstillere til dem, undlade at omtale dem. Jeg har da kun at nævne Forslagene under Nr. 4, 5, 7, 27, 28, 29 og 37. Nr. 4 er en Rettelse af en forældet Betegnelse af Rigsdagsvalgloven, som var brugt i § 52. Nr. 5 er kun en nærmere Udførelse af et Forslag, der blev vedtaget ved 2den Behandling om at benytte Kilometerbetegnelsen i Stedet for Milebetegnelsen i denne forhaabentlig for en lang Fremtid bestemte Lov. Nr. 7 er en lille Fuldstændiggørelse. Det vedrører Paragraffen om Politibetjentens Antagelse og Afskedigelse. Naar det i Forvejen staar i Lovforslaget, at Uenighed mellem de forskellige kommunale Raad afgøres af Ministeren, er der hertil føjet det naturlige Supplement, at Uenighed mellem to Raad indbyrdes ligeledes afgøres af Justitsministeren. Ændringsforslaget under Nr. 27 og 28 er rent stilistisk: vi have i Lovforslaget afskaffet Betegnelserne Føgedforretning og Føged; som Følge deraf maa Betegnelsen af denne Embedsmands Bog rettes derefter. Ændringsforslag Nr. 29 er kun et Vellydsforslag, idet Brugen af Ordet Søgnedag er unødvendig paa to Steder, hvor Vellyden kræver, at det ombyttes med Ordet Dag. — Tilbage staar Ændringsforslaget Nr. 37. Det angaar Spørgsmaalet om, hvilke Kasser Bøder skulle tilfalde. Jeg omtalte dette Forhold allerede ved 2den Behandling, og det vil erindres, at Lovforslaget, som det foreligger fra 2den Behandling, indeholder den Bestemmelse, at Bøder uden nogen Undtagelse skulle tilfalde Statskassen. Udvalget har lagt megen Vægt paa dette, at der ikke maa være knyttet nogen Interesse til en Bødekendelse. Derfor have vi allerede paa et tidligt Standpunkt foreslaaet, at alle Bøder uden Undtagelse skulle tilfalde Statskassen. Flere af de Kasser, som Bøder hidtil ere tilfaldne, udrette imidlertid betydelig Nytte med de Midler, som de have at raade over, og der er da Rimelighed for, at der tillægges dem en Godtgørelse for det Tab, som de lide ved, at Bøderne herefter gaa til Statskassen. Den højtærede Justitsminister var enig